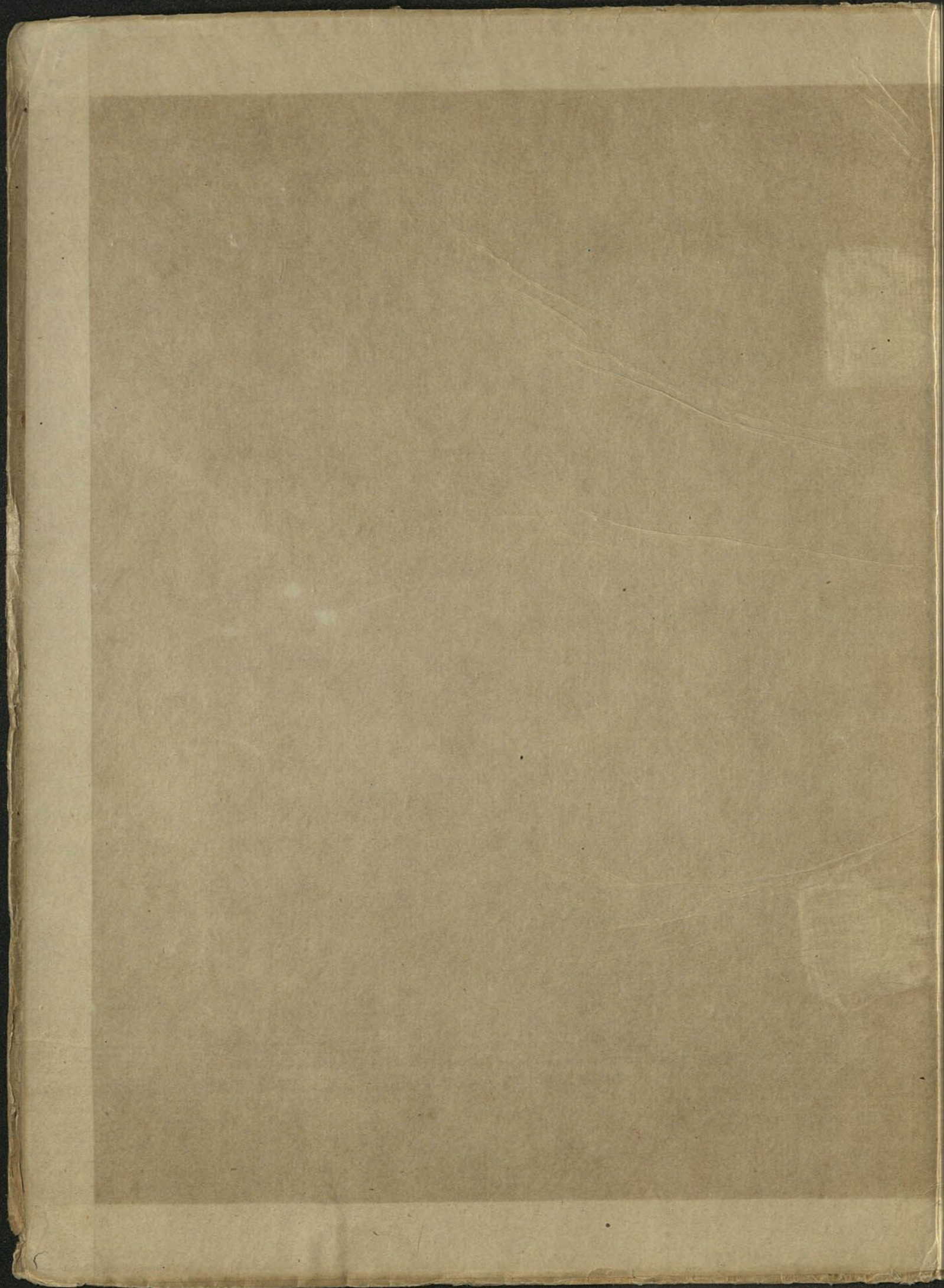

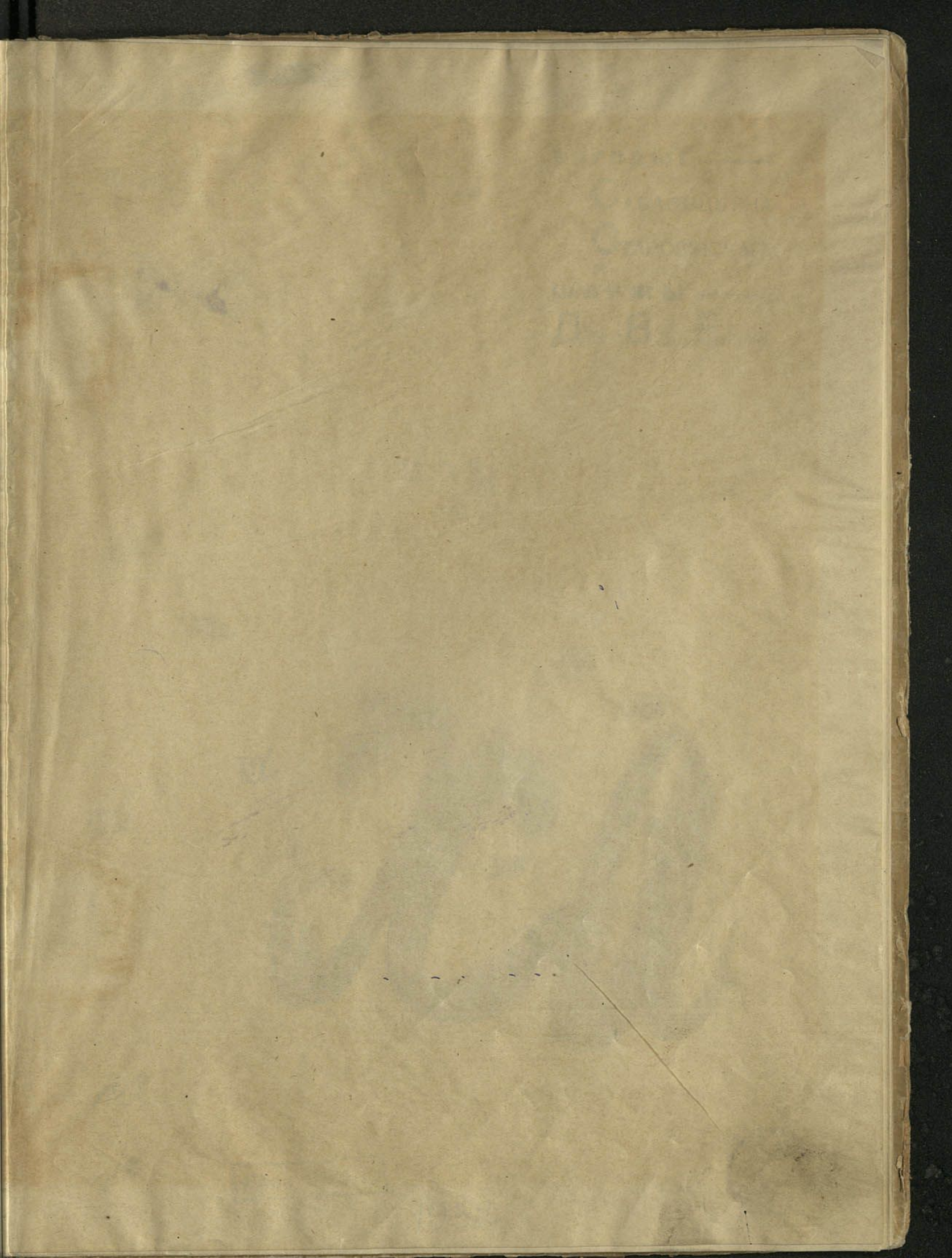
Ба 72995

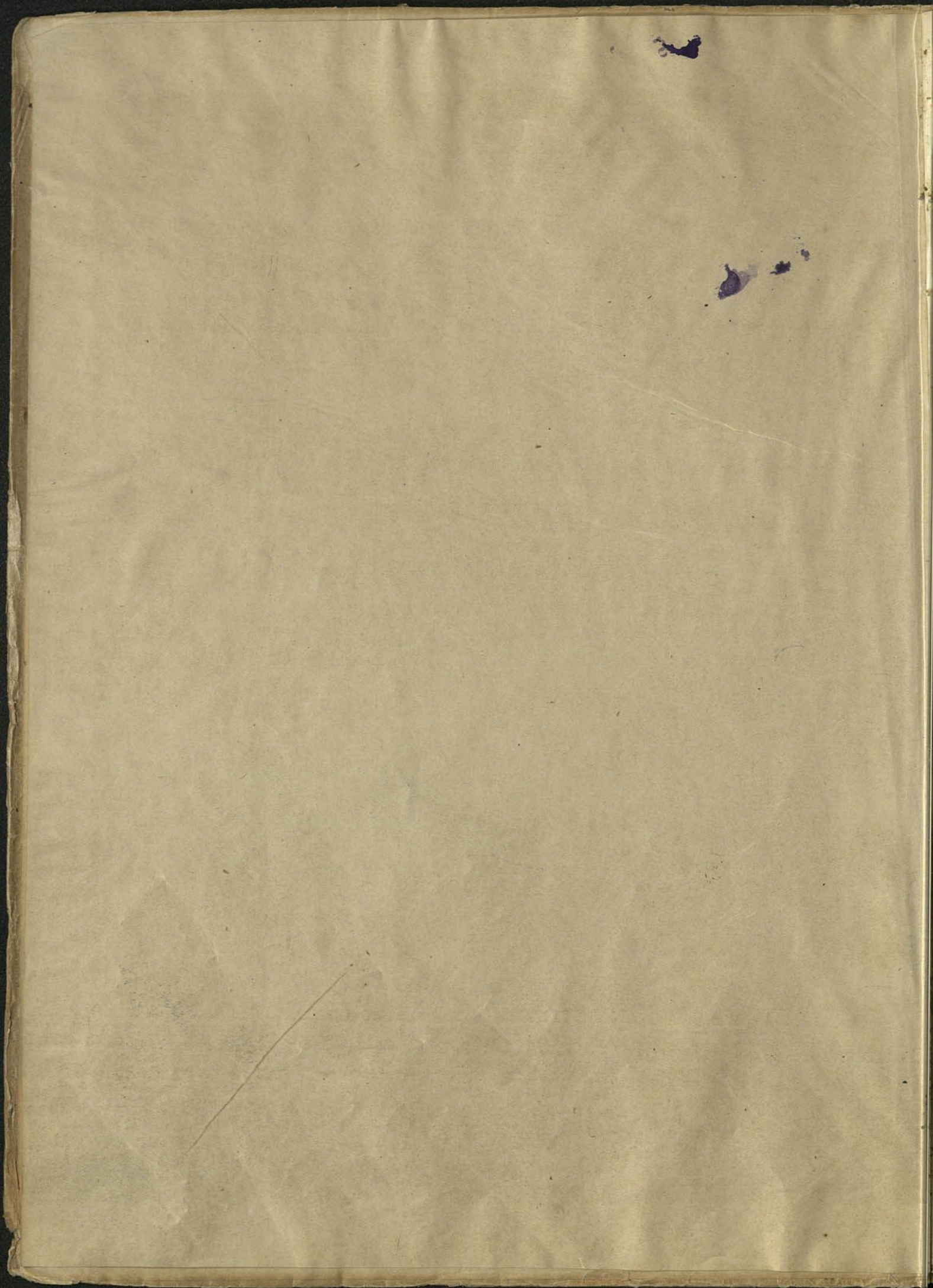
672994

на

Ба 72995

Б 72995

1964 г.

ПАРОДЫ

САБАСЬЦЬЯНА

СТАРОБІНСКАГА [МІКОЛЫ
ХВЕДАРОВІЧА]

ШАРЖЫ

Дэ Вэ Бэкі

Handwritten scribbles

Stamp: О. А. ДУ. К. 455

95781
A g

Handwritten scribble

Handwritten scribble

Handwritten scribble

Handwritten scribble

Handwritten scribble

Handwritten scribble

Large stylized handwritten signature

Handwritten scribble

Handwritten scribble

Бел. тэст
1994 г.

Handwritten scribble

Handwritten scribble

Handwritten scribble

Пров. 19... г.

1932.

Рэдактар—А. СЕНКЕВІЧ
Тэхафармленье—КАРПІНОВІЧ

25. 04. 2009

АНДРЭЙ АЛЕКСАНДРОВІЧ

БАЦЬКАВА РАДАСЬЦЬ

(На мотыў „Гоп, мае грачанікі“)

ГЭЙ, шыпі, сьпявай, машына,
Весяліся, дзедка Ўла-а-а-ас!
Сёньня тата разам з сынам
Запісаліся ў колгас.

Гоп, мае грачанікі,
Гоп, мае ячны.
Чаму-ж мае грачанікі
Такія нясмачны?

Сёньня сьвята фаб'ячэйкі,
Дым фабрычнага жы-ць-ця-а,
Эх, сталёвая жалейка—
Беларускае дзіця!

Гоп, мае грачанікі,
Гоп, мае белы.
Чаму-ж мае грачанікі
На скарынцы селі?

Людзям радасьці хвіліна,
А поэту-ж—сытны стол.
Гэй, шумі, сьпявай, машына,
І падскаквай, комсамол.

Гоп, мае грачанікі,
Гоп, мае белы.
Чаму-ж мае грачанікі
На скарынцы селі?

ЭХ, давай, давай, жалейка,
Бо мы зараз ка-за-кі-і,
Весьляся, фаб'ячэйка,
Хлопцы скачуць, як быкі.

Гоп, мае грачанікі,
Гоп, мае белы.
Чаму-ж мае грачанікі
На скарынцы селі?

Як паставіў бацька кузьню,
А на кузьні сядзіць гра-ак.
Даў у рукі свайму сыну
Дзевяноста хунтаў гак.

гоп, мае грачанікі,
Гоп, мае ячны.
Чаму-ж мае грачанікі
Такія нясмачны?

З Ъ М І Т Р О К   А С Т А П Е Н Н А

З КОЛГАСНЫХ ВЕРШАУ

Груст апаў фарботай задумённы,
Калі ёлка ляпала ў вакно.
Мо затым, што ў песенных загонах,
Мы з сабакам вартавалі ноч.

І ў цішы, нагостранай і тонкай,
Шэпты ночы, ціхія платы.
На палацях слухала вінтоўка,
Хто іх знае, свой, ці мо'бандыт?

У колгасе кожны дзень трывога,
Пад дубровай вухаюць сычы.
І стаяць у хатах ля парогаў
Гострыя рагаткі і карчы.

Дні прайшлі і годы завірухі,—
Як-жа мне ў разгоне не сьпяваць?
Рассыпацьму песень пацяруху
І ня буду болей груставаць.

А пакуль, думкі глыбокія,
Сьпейце, гадуіцеся!
Прыдзе вясна,
І тады
Ўсё, што у сэрцы юнацкім таю,
Выду я выліць з расквечанай флейты
Думку сваю.

П Я Т Р У С Ь Б Р О Ё К А

ЦЭХАВЫЯ БУДНІ

Стаіць Комуна
Ля варот
— Ну, адчыняй!—
Крычыць.
Ёй усьміхаюцца
Праз плот,
Прагульшчыкі,
Рвачы.
Гады, як шторм,
А ім пляваць.
Як паўлітроўка
Ноч,
І ў цэхах
Будні маляваць
Ня кожны
З іх ахвоч.
Я сонца
Выняў з кобуры,
Аслабаніў
Ёй шлях...
Ляжыць ўся зграя
Дагары,
А я ім—

Трах,

Ды трах!

Цяпер нікому
З іх ня ўстаць,
Такую порцу
Ўліў...

З паперай-
Комуністкаю

Вароты
Адчыніў.

Ляжала зграя...
Рыгалі...

Канец для іх
Прышоў.

Я-ж друкаваў
Ім прыгавар

На **Дзесьць**

аркушоў,

Ц І Ш К А   Г А Р Т Н Ы

СЫМХВОНІЯ

Каля бору сонца ходзіць
На высокіх ценькіх дыбах,

Надзіць!

Чарадою цені водзіць
Па кустох густых, сядзібах

Ўзадзе!

Даўгакосых,
Таўстаносых,
Цёмнатварых,
Грозных, ярых
Лясуноў
З-пад кустоў,
З тайных сховаў
Вабам-зовам
На палянкі,
На гулянкі—

Рай—мілаваньне...

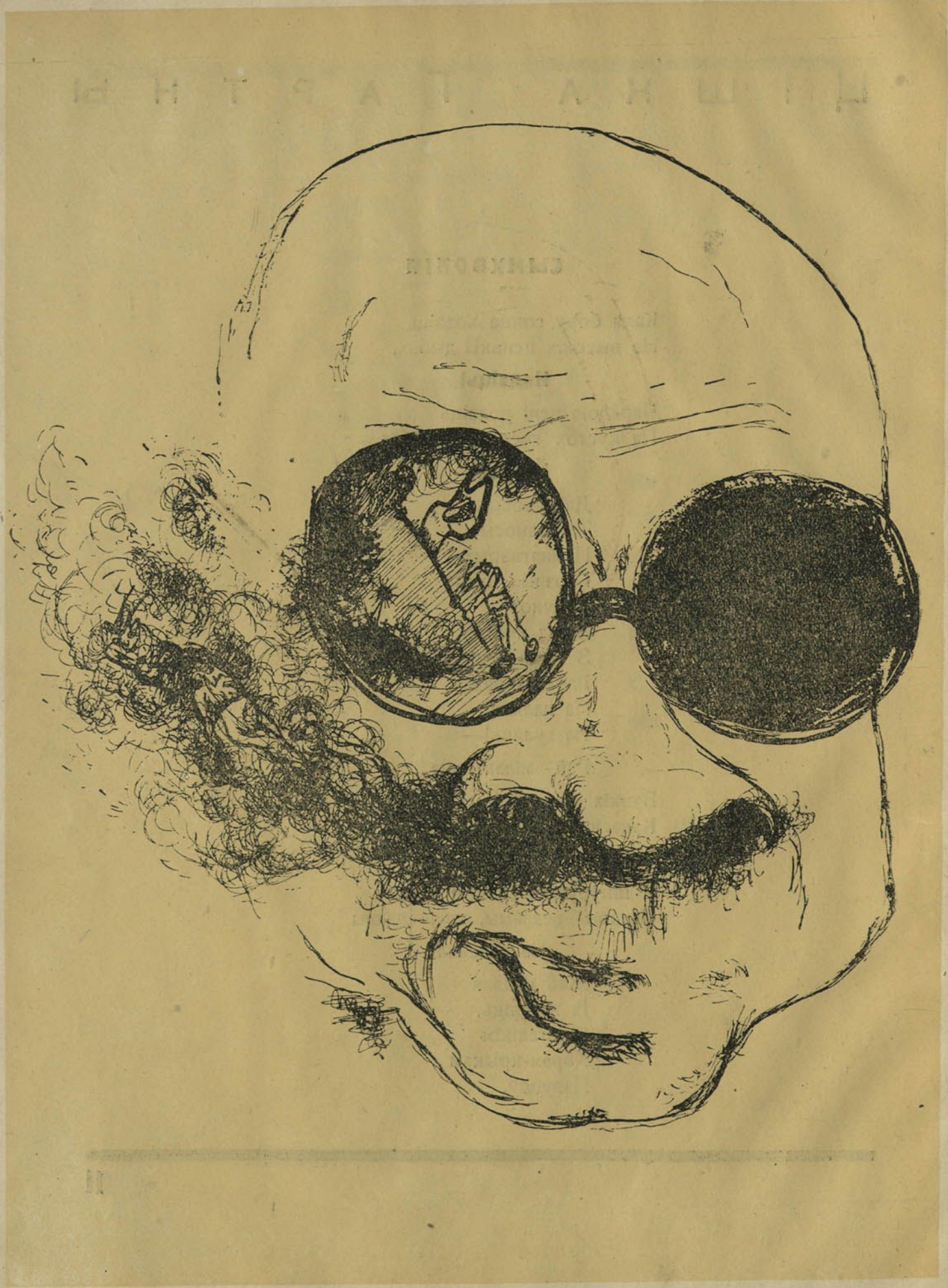
Вузкіх шляхаў выгіб ломкі
Каласістай руньню ўбраны

Вэлюм!

У шнуруюць скокам ёмкім
Німхвы—ведзьмы, хвеі—панны

На вясельлі!

Жаб капэля
Їх вяселіць,
Многалікім
Хорам-крыкам
Пявуноў,

Покуль зноў
З бору-гаю
Новых баек,
Ў блутнай сетцы
Напляецца.
Рух—калыханьне...
Вадзянік адставіў ногу,
Распусьціў ён бросьні косы.

Родзіць!

Лясуноў сьляпых бязрогіх
І русалак вастраносых

Плодзіць!

Вір віруе
І шнуруе,
Рабець хваль,
Плечень валь.
І русалку
У прагалку
Некім цудам,
Паўнагрудку
У нерасты,
У кусты—
Спуск—ападаньне...
Сонца з шпацыру пляецца,
І пад пахай нясе дыбы—

Пудзіць

Моц нячыстая імкнецца
У чытацкія сядзібы

БУДЗЯ!

А Л Е С Ь   З В О Н А К

ЯСНЫЯ ТАКІЯ...

Ясныя такія,
Ясныя такія,
Нібы успаміны—
Войны.

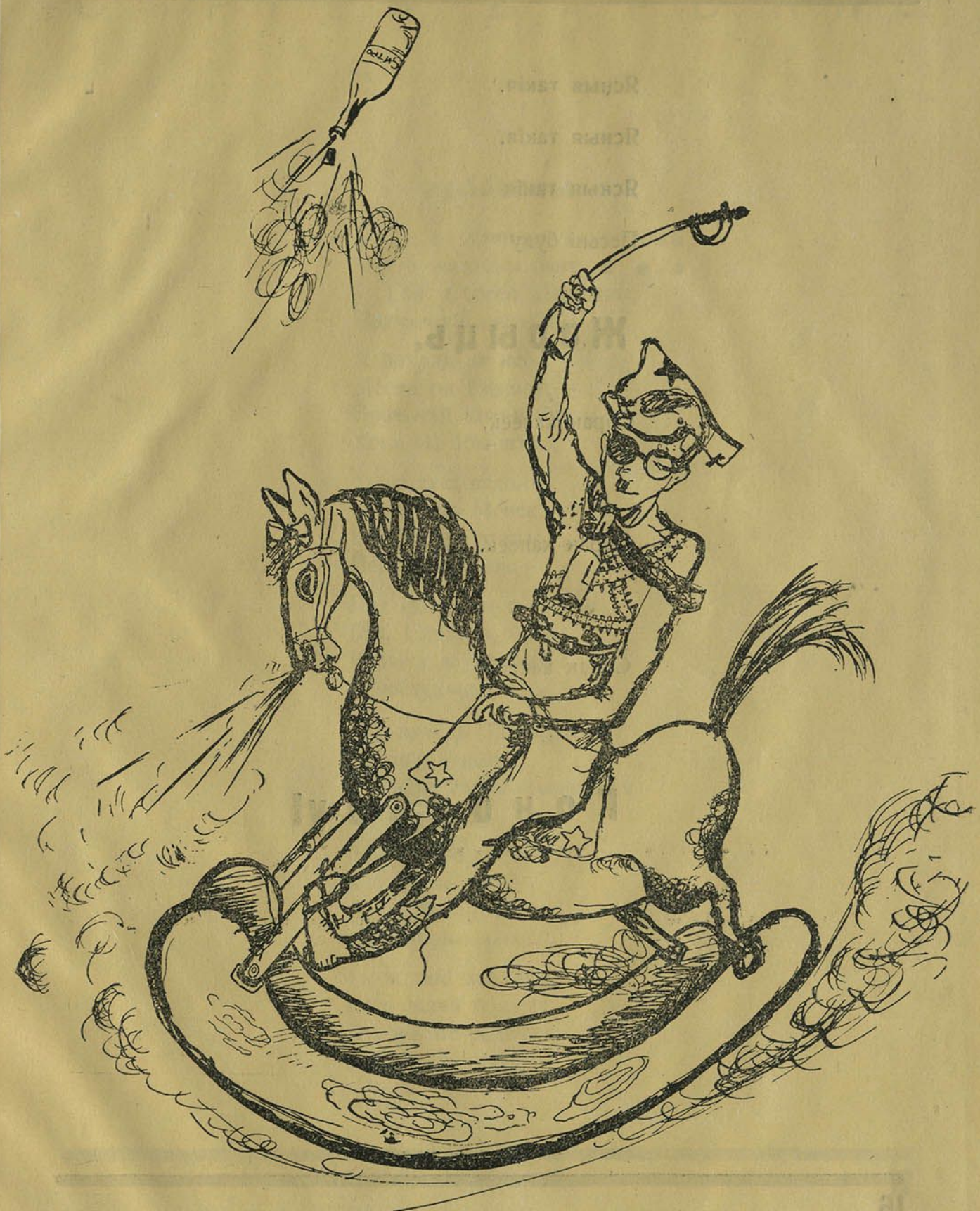
Гэй, таварыш, Янкуш,
Гэй, Загай, Паддубны
І брацішка Люшня!
Конна!!

Адшумелі бойкі
Адсьпявалі песьні,
Адгрымелі буры
Ў шклянцы.

А таму я здзіўлен,
Нават рот раззьзявіў,
Нават не пазнаў вас,
Як магло такое
Стацца.

Не, цяпер даволі,
Не, цяпер ўжо досыць,
Не, цяпер ўжо будзе,—
Ўперад!

Валаку я сэрца,
Валаку я радасьць.
Шырай адчыняйце
Дзьверы!

Ясныя такія,

Ясныя такія,

Ясныя такія

Песьні буду

Ж а р ы ц ь.

Сорак капеек,

Сорак капеек,

Сорак капеек

Г о н о р а р у!

С Я Р Г Е Й Д А Р О Ж Н Ы

УСПАМІНЫ

• • • Хлопчык я прыгожы,
Мне-б жалобны бант • • •
— Гэй, Сяргей Дарожны,
Пратанцуй джаз-банд!

А пакуль на небе
Месяц ня ўзышоў,—
Прачытай што-небудзь,
Хоць-бы абы-што.

Ты-ж такі вядомы,
Цябе знае Менск.
Выпускаеш томы
Песень аб зіме.

Пад настроем сьвежым
(Эх, Сяргуха, брат!)
Каіна з даўбешкай
Я паслухаць рад.

Рад пачуць Тацяну,
Авеля з ягнём...
—Майго сэрца цьмянасьць
Запалі агнём!

(Ня люблю богэмы,
Каб на яе звод!...)
Лепш чытай поэму:
„Трактарны завод“.

Ты-ж такі хваліўся,
Што яшчэ й яшчэ
Дурань не радзіўся,
Каб пісаў ямчэй,

Каб з такой фатыгай
Склаў-бы дыфірамб,
Гонарам з-пад фігі
Запляваў-бы ямб...

— Слухайце-ж...
На ўзьлесье
Курадым наплыў...
— Добры дзень, Палесьсе,
Козы і валы!

Сьнегу за калені,
Аж займае пуп...
Ў сьнезе я прыкленчыў
І страсаю пух.

Сьнег засьнежыў сьнежнасьць,
Заблакіціў сьвет,
Стыньню даль усьвежыў
Сінявокі ўзьвей.

Сінь туманіць сьвежасьць,
Над ракой рака...
Бераг на ўзьбярэжжы,
Грушы ў трысьніках.

Млын падскочыў бокам.
Дым імжыць з садоў.
Недзе недалёка
Вераб'ёў садом.

„Бобік“ пазяхае,
Пасівеў зусім.
— Маці дарагая,
Колькі з ім нам зім?

— Не магу-ж я ведаць,
Дарагі мой госьць,
Будзеш яму дзедам
Праз дзесятак год..

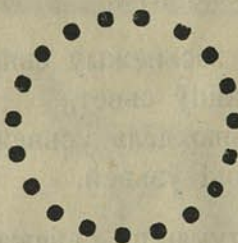
• • • • •

Я купіў панаму
З брылем аж на нос.
— Дык-жа пойдзем, мама,
Жацьмем сенакос...

Я цяпер „известность“.
Я, Сяргей—поэт...

• • • • •

Эту чахленькую местность
Не видал я много лет.

Т О Д А Р К Л Я Ш Т О Р Н Ы

Я НЕ АРТЫСТЫ

... Я-ж не артысты... я пуэт...
І не хачу такое кары...
Я вершы сумныя свае
Паслаў да ледзяной гітары.

Там толькі холад, толькі дым,
Кілішкі, чаркі ды экраны.
Там ня жыцьцё, а толькі грим,
І той, дарэчы, пахавальны.

Адпіў я мудрасьці жыцьця,
І пакахаў сабе другое.
Ня хочу ваших поўных чар,
Такой пасудзіны малое.

І гэтай хмельнаю вясной,
Складаю песьню я другую...
Замоўкла скрыпка у піўной,
„Буслы“ ў вітрыне зазімуюць.

Яны далёка адплылі,
Ад нашых дзён, ад новай былі.
Ім не папасьці на палі,
Якія ўжо загаманілі.

Т О Д А Р Ш О Т Ш И

А я пайду, дзе сум крыжоў
Струхлеў у холадзе надхмар'я,
Каб сьпева слухаць трактароў,
Як Дэман колісьці Тамару.

Я не артысты... я пуэт,
Жыву увансам гонорарным,
Ляжыць паломана нашчэнт,
Мая лядзяная гітара.

М А Н С І М Л У Ж А Н І Н

ВЯСКОВАЕ

Сэрца скардзіцца штосьці,

Ча...

го-о-о?..

Я шукаю кагосьці,

— Ка...

го-о-о?..

Паплавамі бадзяюцца коні,

Іржуць...

Я над трупамі ў кнігах

Сяджу

Tadeum vitae

...Закон...

Ён—прадчеча, а я вось—

Pardon...

Вечна прагнуся, імкнуся

— Ку...

ды-ы-ы?..

— Вось туды і туды

І

Сю...

ды-ы-ы...

Там я сэрца сваё расчастую

— Ка...

му-у?..

— Дам табе і сабе

І...

Яму.

Скора ў Менск я паеду
— Ча...
го-о-о?...
Мне-б хацелася-б далей
Та...
го-о-о...
І ня буду ўжо радасьць вітаць

Ча...

му?..

— Бо ці-ж нашая гэта?
Таму...

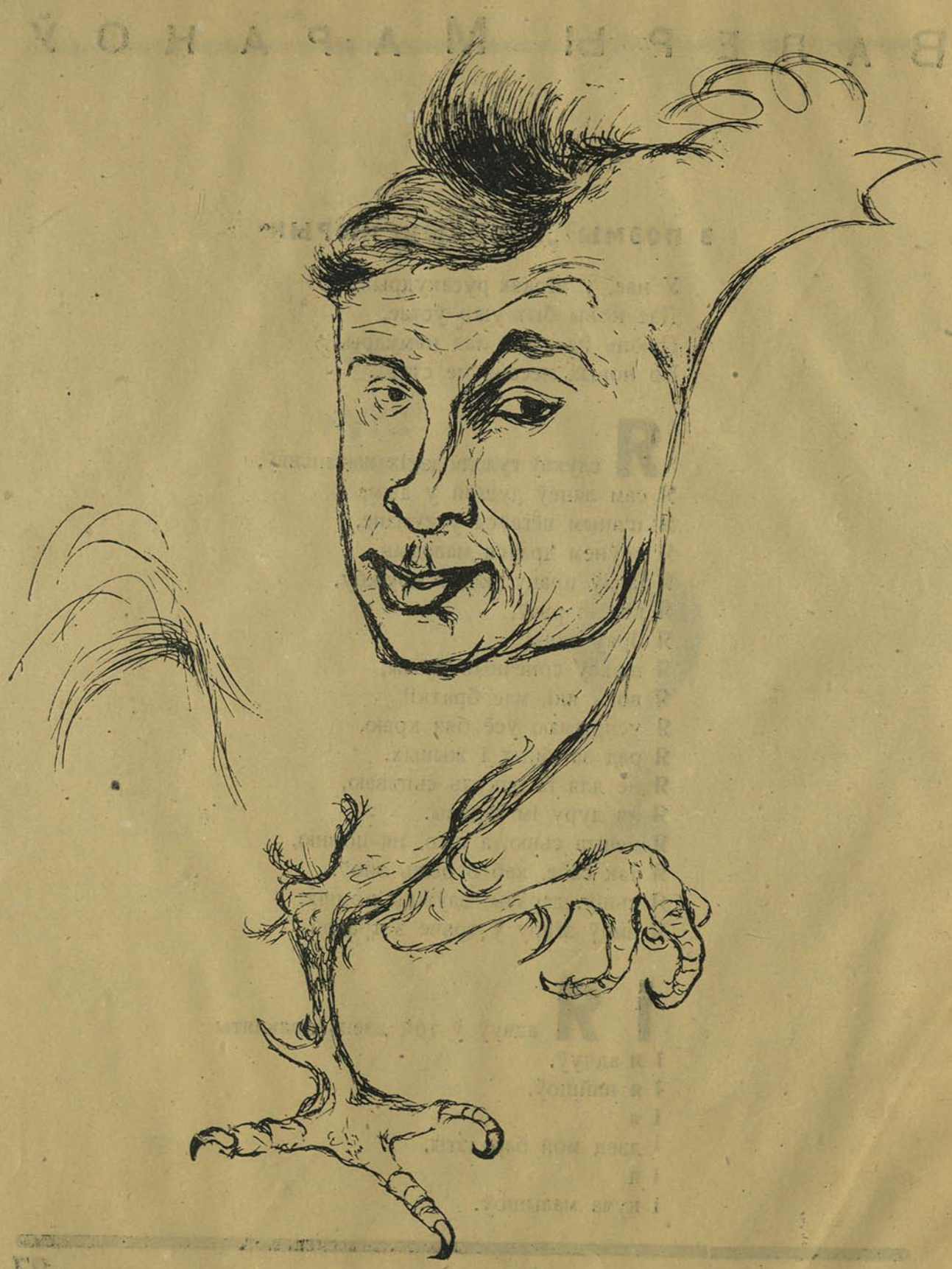
ВАЛЕРЫ МАРАКОЎ

З ПОЭМЫ „ТАВАРЫШ НЮРЫН“

У нас, у вёсках русакудрых,
Дзе новы быт ужо ўстае,
Пяюць на даўні лад нямудры,
Бо новых песень не стае...

Я слухаў гул людзкіх жаданьяў,
Я сам ляцеў душой у дым,
Я п'яным цёгаўся ў тумане,
Я неўнем драўся маладым,
Я кідаў працу, кідаў дружбу,
Я кветкі рваў,
Я браў вянкi,
Я нюхаў сонечныя ружы,
Я вось які, мае браткі!
Я успрымаю ўсё бяз краю,
Я рад за юных і жывых,
Я не для іх пакуль сьпяваю,
Я ня дуру ім галавы.
Я нешта сьню, а што, ня помню,
Я так сабе, каб верыць зноў.
Я сьніў, дарэчы, заўжды помнік,
Я зноў згару ў траве з травой.

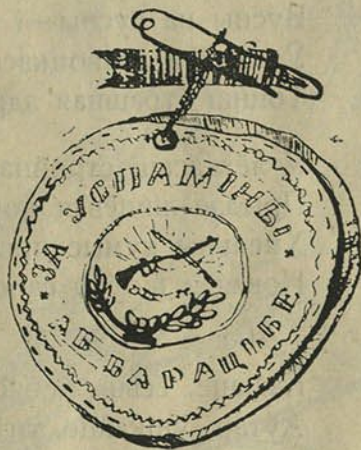
і Я адчуў ў той дзень пракляты
і я адчуў,
і я пайшоў,
і я
і дзед мой барадаты,
і я
і куча малышоў.

і я пабачыў катаваньні,
і я крычаў ад гэтых ран,
і я нястрымна ў парываньні,
Я сам сьпяваю, як орган.
Я ўспамінаю дні змаганьня,
Я помню выбух навальніц.
Я сэрца раненага сына,
Я кветка раньняе вясны.
Я гавару за сьвет, за волю,
Я з новай песняй падружыў.
Я прасьпяваў іх ў чыстым полі,
Я сонцу гімн тады зляжыў.
Я трыццаць пятым зараз кончу,
Я-ж не манюка, не орган.
Я думаў гэта будзе творчасць,
А творчасць лепшага экран.

ЭўГЕНІЯ ПФЛЯЎМБАУМ

ТУРКСІБ

Кволюю кволасьць жанчыны
Бачыць поэт у машыны.

Золата песеннай ўлады
Пунсам красуюць вяргіні,
Гэта найвысшая радасьць
Нікне ў стэповай глыбіні.

Ўсходні гарачы палудзень—
Чорнай пахучаю пенай.
Глыбязь прадонныя студні
Кволюю палкасьць антэнаў.

Ў цёмна-лілёвым цюрбане
Вусны на вусны—і радасьць.
Ў кволай дзявоцкасьці стану
Тоіцца страшная здрада.

Ў лёгкасьці стройнай жанчыны
Прыдзе ліпнёвая ночка.
Хмельны кумыс прыадчыніць
Новая з шоўку сарочка.

Кажаце, ёсьць небясьпека.
Аўтар, ўнікайце загібу...
Гэта-ж поэма-калека
Новай дарозе—Турксібу.

ІЗРАІЛЬ ПЛАЎНІК

ШТОДЗЁННАСЬЦЬ

Болей вады, падлівайце вадзіцы.
ІЗ. ПЛАЎНІК.

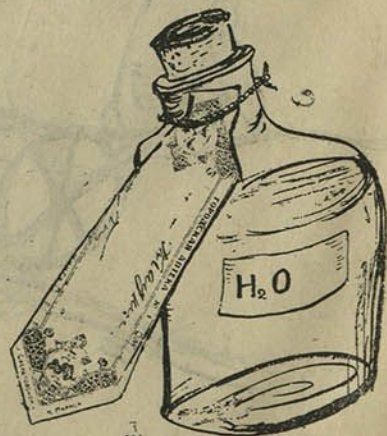
Восень і просінь змываецца з неба.
Гульні і скокі і шклянка гарбаты;
— Сёньня колёнай нам строіцца трэба,—
Кажа з ухмылкаю дзядзька вусаты.

Хто гэта цемру праменямі ловіць,
Мчыцца на крыльях імкненьняў фантазій?
Горад, ахутаны зольнаю мглою,
Крадзе паветра з Амэрыкі, Азіі.

Хлопцы, дзяўчаты паселі ў радочак,
Крэхчуць, злуюцца і стогнуць няспынна.
Гэта у клубе цагельні рабочых
Месіцца, месіцца, месіцца гліна.

Шчочкі дзяўчатак ружовы чагосьці,
Можа з прысмакаў ня хопіць і нечага
Раптам аўтобус. Пад'ехалі госьці.
Вось і пачатак мастацкага вечару.

Гэй-жа вады, падлівайце вадзіцы!
Ціха згасаюць апошнія гукі.
Болей вадзіцы, вадзіцы, вадзіцы!
Пальцы забегалі. Вершы у друку.

СЬЦЯПАН ЛІХАДЗІЕЎСКІ

З ПОЭМЫ „КРЫВАВЫЯ ЗЬНІЧКІ НА СЬНЕЗЕ“

На белую столь
Утрапёна глядзелі,
Хлопцы ляжалі
І радасна дулі.
Песьні юнацкія
Весела пелі
І залівалі
Хто пушкі,
Хто кулі.

Аж раптам пачуўся
Стукат і грукат,
І лямант, і сьлёзы,
І поўна мочы.
А потым прыбеглі,
Схапілі за рукі,
Схапілі за ногі,
Зьвязалі за вочы,

Адрэзалі вушы,
Адрэзалі шчокі,
Разьдзелі дагола,
Паклалі на лёд.
І дзесьці на ворыве
Трактар зашчокаў,
І жніўныя песьні
Зьвінелі ў палёх.

Адрэзалі вушы,
І вынялі вочы,
А потым саджалі
Навостраны нож,

Здавілі за горла,
І горла ляскоча,
І нехта халодненькі
Бегаў сьпіной.

Скрывіўшы губы,
Пранізвалі цела,
А потым плявалі
На бораду мне.
Скакалі і грызьлі
У смак, як хацелі,
Сьпявалі, ігралі
Ў мяне на сьпіне.

Дык вось якіх жахаў
Нацерпеўся сам я,
Але я жывы,
Тыя дні адышлі.
Адростаюць вочы,
Адростаюць грудзі,
І вушы, браткі мае,
Ўжо адрасьлі.

Ляжу сабе, дую
Нікому ня дзела,
Няма ў мяне мочы,
Бяз мочы жыву.
Сыбота, аўторак,
Ізноў панядзелак,
Ляжу сабе, дую
І кулі лію.

МІКОЛА ХВЕДАРОВІЧ

ТЭМПЫ-КОНТРАСТЫ

(Пародыя К. Качкіна)

Таварышы!

Гва-а-алт!

Моладасьць б'е кандэнсацыяй!
Настрояў і моладасьці шмат!
Шляхі пад нагамі
Ледзьве намацаў—
Аж дзвёры забіты,
Ходу няма!
Таварышы!
Ратуйце!
Кракадзіламі
Лезуць бактэры!
Якія каморкі
Бываюць парой!
Нясеце хутчэй
Баявыя паперы,
Атрамант
І армію дактароў!
Таварышы!
Пі-і-і-іць!
Можна зрабіцца вар'ятам—
Такая пульсацыя
На зямлі!

Бэтонамяшалак
Сталёвыя храпы
Грызуць у руках маіх
Кучу цаглін!
Таварышы!
Дайце дажджу!
Цуркі залатыя
Натхнёнага поту...
Электрыка!
Сіла!
Краіна!

Разгон!

Клапоты!

Турботы!

Клапоты!

Турботы!

Цэгла!

Багрыцкі!

Сьвятлоў!

Лугаўскай!

У Л А Д З І М Е Р   Х А Д Ы Н А

ПОМСТА

Упала кропля на пясок,
Адкуль цячэ—не прыгадаю.
Цябе сюды я прывалок,
За ўсё мінулае караю.

За ўсё, за дзікую мораль

І заядзь злую белай косьці,
За сьмех, за дораны паркаль—
Я надаю табе у косьці.

Сьліхоту выпаліў пажар,
Вію я нэрвы на вяроўкі.
Твой зараз выпэцканы твар
Нібы у нашае кароўкі.

Ага! Маўчы і не брашы!
І досыць нада мной сваволіць!
Цяпер цябе буду душыць,
Бо мы зьмяняліся на ролі.

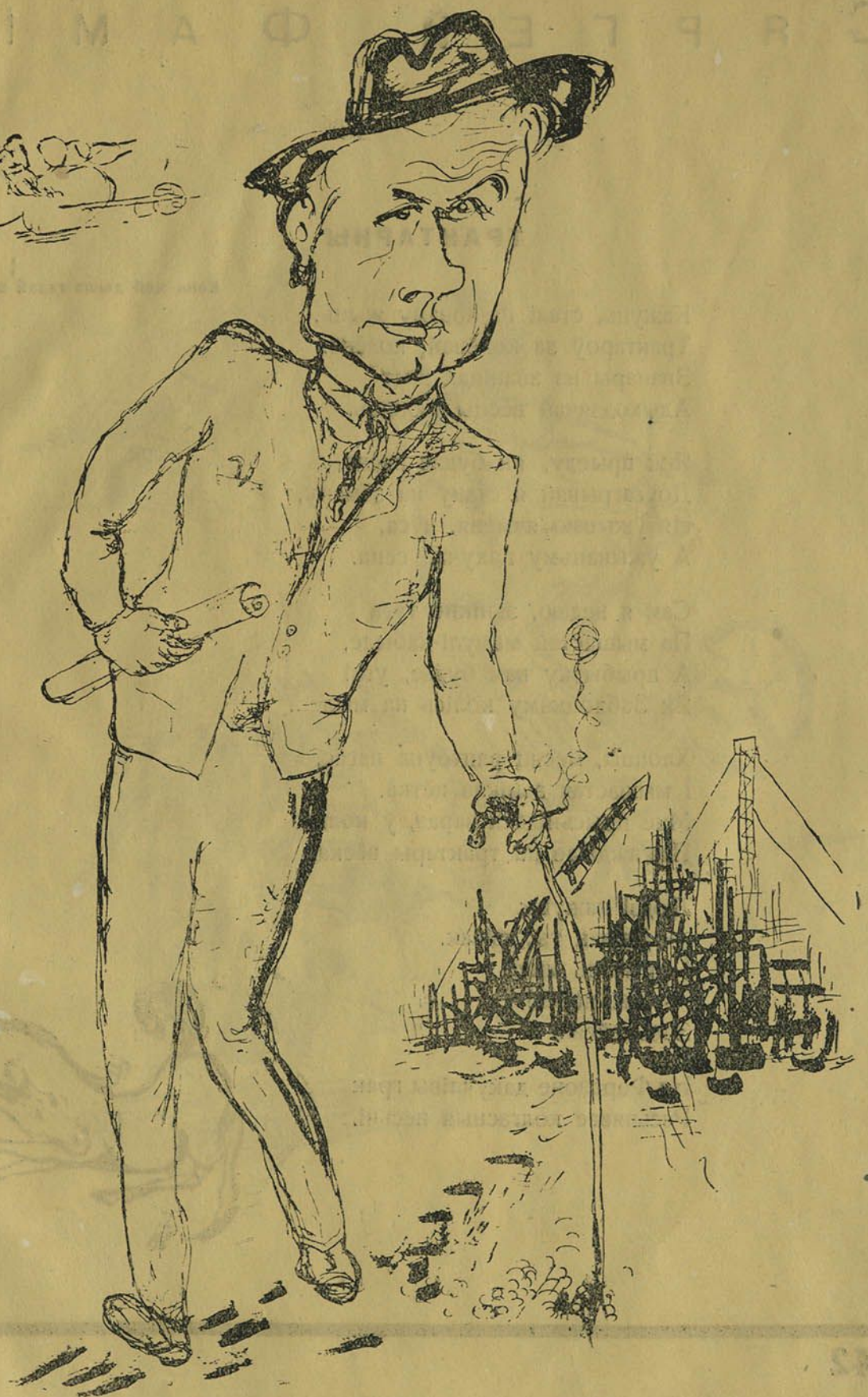
Час вас да сумных карт прывёў,
Бяру нэрвовую вяроўку.
Ўсеўладнай лучнасьцю правоў
Луплю цябе, тваю сяброўку.

Ў маіх вачох інакшы сьвет.
І гіне марная трывога.
Сваім выгнаньнікам усьлед

Крычу :

— Шчасьлівая дарога!

C. P. T. F. P. R. C.
H. I. M. A. O. L. T. P. R. C.

ТРАКТАРНЫ

Конь мой дыша газай цёплай

Кажуць, сталі па-новаму жыць,
Трактароў за колёнай, колёна.
Званары на званицах жыт
Адыходзячай вёсцы звоняць.

Я-ж прыеду, як будзе вясна,
Доўгагрывай я стану на зьмену,
Ня ўжываю ячменя, аўса,
А ўжывацьму пахучае сена.

Сам я ведаю, зьнікне туга
Па мышастай мамулі-кабыле,
А прыбытку вам будзе, уга!
Як Заблоцкаму колісь на мыле...

Хлопцы, месяц раптоўна пагас,
І мышастая зьнікла цётка.
Мне прысьнілася зараз, ў колгас
Пад'яжджае на трактары вёска.

Людзі кажуць:
— Дзівак ты, дзівак.
І крычаць мне:
— Засьмейся!
Засьмейся!..

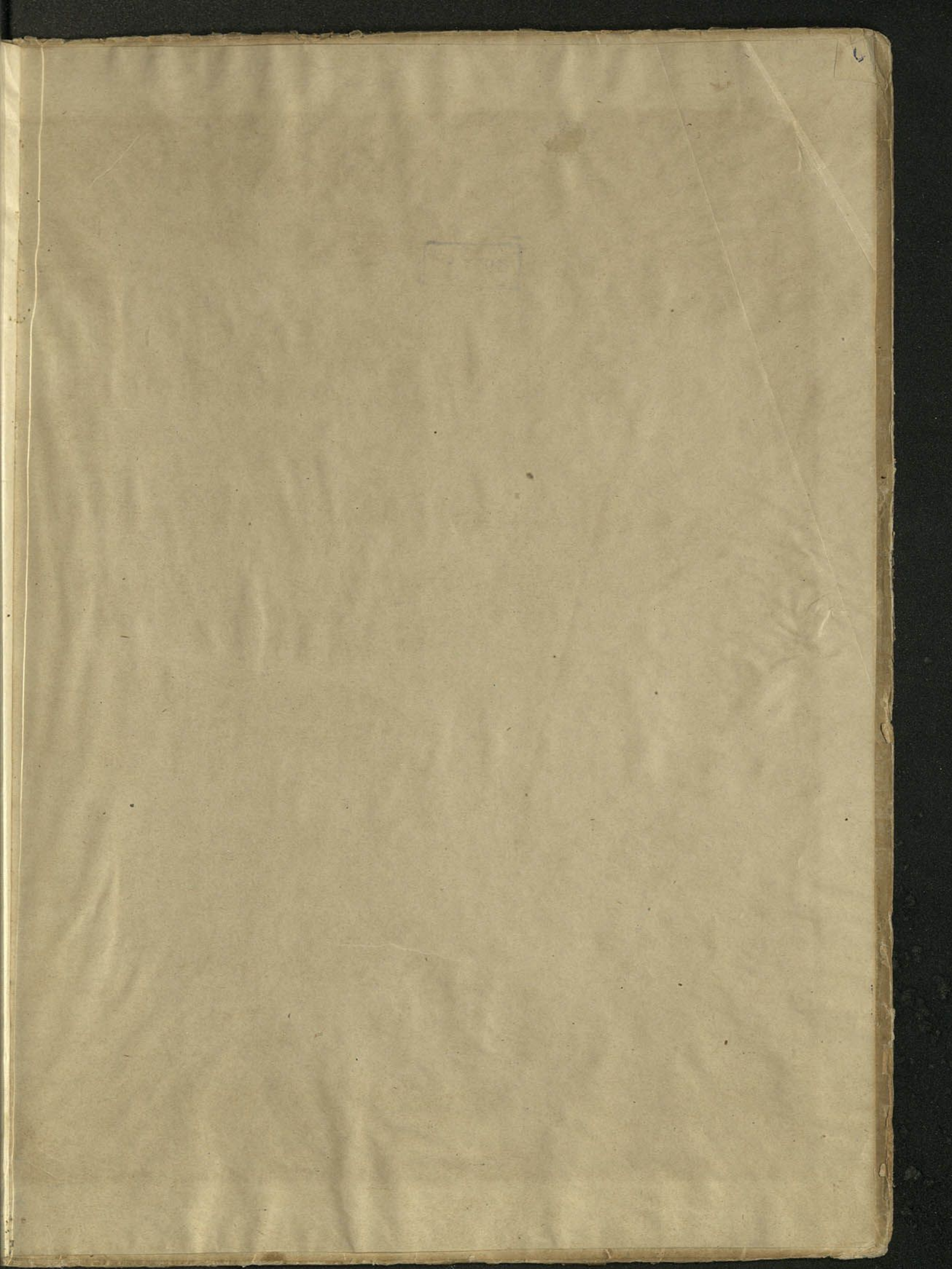
На Фордзоне дакучлівы грак
Расьпявае колгасныя песьні.

1964 г.

4

ЦАНА 3 руб.

Пераплёт 50 к.

Бел. выдзел
Аўтамат.

1408

80000003135178

Бел. выдзел
1994 г.

781